

jega lastnega obstanka, in čuditi bi se ne bilo, ako stegne kateri mogočnej ob prvi priliki svojo grabljivo roko po njej. Bolj ko človek svojo domovino ljubi, bolj ga tudi pri srcu peče, če vidi v domovini tako kričečih krivic. Kje bi vzeli švicarski katoličani še domoljubja, ako se jim 3 tjedne po sklenjenem novem vstavu najvažnejši členi, zagotavljajoči katoličanom versko svobodo, s peklenskimi roganjem in proti vsej pravičnosti zbrisejo!

Slednjič še eno samovoljnost naših liberalcev. Odvetnik preč. škofa Lachata, gosp. Amiet, je vložil pri narodnem svetovalstvu prošnjo, da se nja rekurs proti odstavljenu škofa ne vzame še v tem zasedanju v obravnavo, ker še sledi drugih pritožeb in pisem zoper to nasilstvo. Večina odborova pa nalašč sklene, da pride rekurs na dnevni red, to je, da ga bodo ovrgli. Odvetnik je pa vložil drugo pismo, v katerem preklicuje svoj rekurs, ako ga hočejo že v tem zasedanju v obravnavo vzeti, ter si pridržuje pravico, ga pozneje zopet vložiti. Mudi se pa liberalcem s to rečjo zato, ker hoče tudi veliki svet Šent-Galski svojega škofa (dr. Greitha) odstaviti, češ, da se je pregrešil s tem, ker je brez vprašanja vlade z apencelkimi katoličani neko pogodbo sklenil.

Od sv. Marjete pri Pesnici 23. rožnika. (Konrad Seidl cestni mojster) je pri nas po predzadnji povodnji raztrgano cesto in most popravljaj, ter s svojimi lastnimi konji in dvema hlapcema dal nekoliko šibrovja in blata na poškodovano cesto navoziti in jo povrhom poravnati. Vsak, kateri je to delo vidil in nekoliko možgan v glavi ima, je lahko spoznal, da bo takó nadelano cesto prva povodinj podmolila in razjedla; cesta bi se imela na dotičnem mestu vzdignoti, kraj ceste na obeh straneh varna ograja potegniti in most napraviti.

Zadnja povodenj je sopet cesto poplavila in z lehkoto navoženo šibrovje in blato na bližnji travnik odnesla. Cesta dozdej še ni popravljena in se z nevarnostjo po njej vozi; Seidl morda študira, kako bi sopet cesto napravil, da bi več zaslužil. —

Most, ki je bil poprej obokan, je dal Seidl z dilami napraviti, da ga bo voda ležej odnesla.

Druga povodenj nam je več škode napravila, kakor prva, ker je na ob Pesnici ležečih travnikah senó poblatila, da skoro ni za drugo kakor v gnoj. Temu je veliko krivo, ker se je neki predstojnik na Seidlna bojé zanašal, ki mu je obljubil, da se bodo po predzadnji povodnji raztrgani bregovi ob Pesnici ob svojem času popravili, kar se pa dozdej še ni zgodilo. — Koga bi jeza ne grabila, ako čuti, kako težko da se denar spravi, s katerim debele okrajne obklade plačujemo, in kako svojeglavno da ljudje Seidlnove baže s tistim ravnaajo! In vendar se ne manjka med nami ljudi, ki mislijo, da je Seidl „nezgruntano“ prebrisana glava in zgolj lubezni do ubo-

gega kmeta, dasiravno druga ne zna, kot strašno kričati in hujskati sosebno ob volitvah.

Da je nevednež z dolgim jezikom, nam je posebno v pretečenem letu jasno pokazal ob volitvah, ker druga ni vedil svojim volilcem povedati, kakor da je po duhovnikih in papežu udrihal, kar je se ve da prav lahko in v sedanjih časih brez kazni!

Ko se je še iz Kamce k sejám okr. zastopa v Maribor vozil, je bajé vsak mesec 6—7 gld. potnih stroškov okr. zastopu zarajtal; potem lahko sodimo, kako drago da bo pri nas svoje vožnje zaračunal, ker je več dni zaporedoma svoje konje in dva hlapca pošiljal ceste nadelevat, pa tudi sam se večkrat prepeljal gledat, kako da delo napreduje. Čudno, da se mož tega dela podstopi, ko je vendar v poročilu deželnega odbora bral, da so okr. ceste z večine prav zato v tako slabem stanju, ker nimajo okr. zastopi izvedencev, kateri umejo, kako treba ceste delati.

Sv. Lenart v slov. gor. 30. jun. Včeraj se je obhajala v naši fari vesela svečanost. Njih veličanstvo cesar so po predlogu milost. knezoškofa imenovali prečast. g. dekana Jurija Tuteka za častnega korarja lavantinskega. Seljanski farani sv. Lenarta so tudi o tej priliki pokazali svojo hvaležno ljubezen do dragega njim dušnega pastirja, ki že mnogo let neutrudno pri njih dela. Že v nedeljo so pridšega iz Maribora se strelbo sprejeli, in pozno v noč še so se slišala strelba in so gorele krasno napravljene razsvečave, posebno v Lormanji in v Žerjavcih. Tudi cerkev je bila praznično okinčana. Lepo število gg. duhovnikov je svojega dekana počestilo s nazočnostjo, in iz cele dekanije je prišlo toliko ljudi, kakor redko kedaj. — Želimo prečastitemu gospodu še mnogo let krepkega zdravja!

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Vesela znamenja milejših časov se prikazujejo! S tem zameremo po pravici danes politični pregled začeti. Veselo znamenje je že to, da razposajeni liberalni časniki ne nehajo godrnjati nad spremembo v vojnem ministerstvu. Kričali so, da je ustav (Verfassung) prelomljen, ker ni vladar premembe skupnemu ministru naznanil, da bi jo bil s svojim podpisom potrdil. Prišlo je potem zaželeno pismo, pa tudi s tem se ustavakom ni povrnil mir, marveč godrnjajo in zabavljajo naprej, pa tako, kakor človek, ki je poln srda, pa se ne upa javno imenovati človeka, na katerega je jezen. Jezi jih, da je njih ljubljeneč Kuhn odstavljen, in ker se ne upajo naravnoč cesarju tega očitati, daje „N. fr. Pr.“ nasledniku Kollerju nasvete, naj se ne da motiti najvišjemu poveljniku (nadvojvodi Albrehtu) in novemu načelniku general-štaba (baron Johnu), češ, da bi omejitev njegove ob-

lasti omejila tudi postavodajno oblast ljudstva, pod katero armado stoji". Po naših mislih stoji in mora stati armada pod oblastjo cesarja in onih, ktere vladar armadi na čelo postavi. To se je pri nepričakovani spremembi v vojnem ministerstvu jasno pokazalo, zato papirnati vladarji v „Neue fr. Pr.“ tako strašno tobo-tajo, in prav to je veselo znamenje, ki spričuje, da so cesar pravo zadeli. Imel pa je tudi naš Herman prav, ko je lani m. dec. v drž. zboru očitno rekel: „Vojni minister širi liberalizem v armadi“. Komaj pol leta potem in Kuhn je moral odstopiti!

Drugo veselo znamenje je srčno prijateljstvo med našo in rusko cesarsko rodovino. Te dni je bil na Dunaji z vojno deputacijo brat ruskega cesarja, Konstant. Nikolajevič, da je čestital v imenu ruske armade našemu cesarju k 25letnici, odkar so vitez najvišjega ruskega reda sv. Gregorja postali. Sprejem je bil silno prisrčen in ravno tako so napitnice pri slavnostnem obedu v Schönbrunn navdane bile najiskrenejšega prijateljstva. — Maršal nadvojvoda Albrecht se poda te dni v Varšavo, da se udeleži tamošnjih vojaških vaj ruske armade, pri kterih bo tudi ruski car sam. Vse to spričuje, da veje proti Ruskej državi ves drug duh, kakor tačas, ko so zaslepljeni državniki le sovraštvo proti Rusom kovarili in — nemštvu pot gladili. Tretjo veselo znamenje je, da je na Moravskem postavljen za ces. namestnika žl. Possinger-Koborski, ki je ves drug mož, kakor si ga ustavaki želé in kakor je bil prejšnji namestnik Weber, ki se je proti českim zastopnikom v dež. zboru tako obnašal, kakor se — cesarsk namestnik v Avstriji pač obnašati ne sme proti večini ljudstva v deželi, ki je pa vsled čudnih spletek potisnena v manjšino. Possinger je miren, pravicoljuben mož, zato ga je Hohenwart sam za cesarsk. namestnika na Gališkem priporočal. Izvoljen je pa tačas bil grof Goluhovski, Possinger je pa bil iz Gali-cije, kder je ces. namestnika nadomestoval, poklican v ministerstvo poljedelstva, kder je dozdaj bil in si posebno zaupanje cesarja pridobil.

Na Kranjskem še dež. predsednik ni znan, pa vendar je že to veselo znamenje, da ne bo knez Lotar Metternih deželni predsednik, ker so ga prestavili v Linc za dvornega svetovaleca pri namestnji. Slovenci mu želé prav srečne poti z dežele.

Na Českem je namesto Kollerja vojni poveljuik postal general topništva, Jos. Filipovič, „naš Hrvat“ — pravi „P. Prij.“ Toda sama narodnost hrvatska ne pomaga nič pri takih gospodih, kakor kaže zgled Maročiča, ki je graničar, pri vsem tem pa privrženec nemških ustavakov kakor Slovenec dr. Razlag s svojimi tovariši, ustavaškimi Slovenci. Namesto Josipa Filipoviča pride v Berno na Moravskem za poveljnika nja brat Fr. Filipovič, ki je postal general topništva

in dosedaj za poveljnika v Kašovi na Ogerskem bil. — Dosedanji poveljnik v Gradcu, Fr. žl. John, je poklican v ministerstvo za načelnika general-štaba, kar je dosle bil general topništva Gallina, ki je pa s Kuhnom vred odstavljen.

Ogersko. Civilni zakon je z večino 50 glasov iz dnevnega reda postavljen, kar je liberalne ogerske liste in poslance strašno razjarilo. Dasi je minister večkrat zagotavljal, da, kar se preloži, se ne odloži, so vendar levičniki prav grobó ministerstvo oštevali in mu — liberalne fige kazali. Deakovcev večina ni menda iz lastnega nagiba za to bila, da se namesto civilnega zakona druge, stokrat bolj potrebne in za Ogersko bolj koristne stvari v pretres vzamejo, ampak bolj verjetno je, da je ministerstvo od zgoraj mig-ljej dobilo, pustiti civilni zakon, ki bi ljudstvo v sedanjih razmerah še bolj razdjal; da so pa to storili, je tudi veselo znamenje, da še vendar pa-met nad slepimi strastmi obvlada, ako se le najde človek, ki pameti — besedo da.

Hrvatsko. Dež. zbor se skliče v Zagrebu koncem t. m. ter utegne $\frac{1}{4}$ leta zborovati, ker je hrvatska vlada mnogo prav važnih postavnih osnov za pretresovanje pripravila. — Kakor poroča „P. Prijatelj“, so žandarji na Rauchovem posestvu v Golobovcu 3 kmete ustrelili in 3 ne-varno ranili. Menda je zopet zastran lastninskih pravic nesrečen vpor bil, ki je tako žalostno končal. Zakaj pa oblastniije v takih rečeh hitreje ne delajo? Tudi pri nas in na Kranjskem hodijo v teh poslih gosposke prav polževo pot, ljudstvo pa trpi!

Vnanje države. Iz Španskega je prišel glas, da so Karlisti blizo mesta Estelle republikance potolkli in da je njih poveljuik, general Konha z mnogimi oficirji v bitvi padel. Namesto Konhe poslala je brz republikanska vlada drugega generala Zabalo, ter se hrusta, da se bode boj nadaljeval. Če bo?

Rim. Ob priliki papeževe 29letnice kronanja je zvesto katoliško ljudstvo pred vatikan-sko palačo ljubljenu deželnemu očetu Piju „evi-va“! klicalo, najeti in podbujskani divjaki so pa ljudstvo zasramovali. Udanost ljudstva do pa-peža je pa vladi povod dala, da je mnogo naj-poštenejših ljudi zgrabiti in zapreti dala! Vlada se mora prav slaba čutiti, da ji to toliko straha dela, ako Rimljani sv. Očetu svoje sočutje kažejo. — Med vladarji, ki so papežu ob tej priliki svoja vošila naznanili, so tudi naš svetli cesar. Od vseh krajev sveta, od vseh kat. društev so prišli srčni pozdravi sv. Očetu. Predstavilo se Jim je kat. plemstvo neapolitansko, rimsko itd. ter so sv. Oča med drugim v svojem odgo-voru omenili pisma, v kterem se Jim svetuje, da naj Rim zapusté, češ, da tukaj ni več varno za Njih. Odgovorili so pa: Kakor do zdaj bo-čemo tudi zanaprej tukaj ostati, dokler Bog in okolščine to dopuščajo.